

Лоранс Плазне „Любовта единствена“

Беше на петнайсет години. Изглеждаше по-млада. Живееше встрани от всичко.

Когато жена му умря, господин Д'Албрехт отказа да се отдели от тялото, което тя бе изоставила. Стоеше на колене, обхванал ръцете на съпругата си. Не слушаше молитвите на свещениците, нито увещанията на прислужниците. Гледаше затворените клепки на госпожа Д'Албрехт. В ума си ги целуваше, в мрака на спалнята галеше гърдите ѝ. Бе заменил една тъмнина с друга.

Две големи свещи, поставени от двете страни на леглото, едва-едва осветяваха тази последна тайна среща.

Синът на господин Д'Албрехт дойде да поговори с него. Младежът не мислеше, че е в правото си да произнесе укорите, които му бяха внушили, че трябва да му отпрати. Стоеше неловко, вперил очи в трупа на майка си. Вдовецът не му обърна внимание. Момчето изчака няколко минути и излезе.

Нощта премина.

На сутринта доведоха малката дъщеря на господин Д'Албрехт. Момиченцето току-що бе проходило. Бузите му бяха розови. То не успя да го разсее. Отначало той гневно се изправи. После застана неподвижен пред детето. Приликата с майката го потресе. То разтваряше устните си по същия начин. Миглите му трепкаха също така бързо. Зениците, които те ограждаха, имаха същия наситен черен цвят. Момиченцето се разрида. Сухо и рязко той нареди да го махнат от очите му.

Господин Д'Албрехт беше горд човек, много начетен, необщителен. Избяга от дъщеря си. Пожела да я настанят в другото крило на дома, далеч от неговите стаи, и заповяда да не я пускат да излиза. Седмици, понякога месеци наред изобщо не я виждаше. През един летен ден, след десет години, докато придружаваше гостите си до първия двор на къщата, дочу отляво, откъм галерията между двете крила, глас, чиято мелодия беше същата като отекващата всяка нощ в ушите му. Разтрепери се. Изстена. Нареди да доведат виновницата. Извисяваше се над нея. Виждаше шевове на бонето ѝ. Не знаеше какво да каже. Всички го гледаха. Овладея се. Гневът му беше невероятен. Имаше желание да набие тази, чиито устни бяха оформили звука, докарал до пароксизъм мъката, която си мислеше, че е скрил от всички.

Започна тайно да я отрупва с грижи.

Поръчваше ѝ рокли от брокат, на ушите ѝ заблестяха перли, които самата кралица беше пожелала. Подари ѝ книга с бележки, написани от ръката на Петрарка. Тя се разболя и лекарите мислеха, че ще умре. Изобщо не отиде при нея. Когато му казаха, че оздравява, той ѝ занесе бродирани пантофки от Китай, украсени с диаманти. Тя спеше. Без да я буди, той постави обувките на ниското столче до долната част на леглото ѝ.

Госпожица Д'Албрехт израсна с бавачката, слугите, които се смущаваха от нея, и свещеника, комуто се изповядваше. В тази самота тя почти не се движеше, полите ѝ шумоляха като криле на птица; срамът я пронизваше като кинжал.

Щастието ѝ беше в книгите.

Всички девойки в семейството ѝ бяха добре възпитани. Те бяха толкова красиви, че трябваше да са умни, за да не изглежда, че са суетни и мислят само за мъже. Луиз-Катрин знаеше латински, гръцки, иврит и арамейски. Бе научила и езиците на поетите: италиански, испански и португалски. Четеше арабски. Обичаше чуждите писмености, трудноразбираемите четива. Съжаляваше, че не е учила математика, астрономия и науките, изискващи старание, каквото не бе нужно при изучаването на езици и разчитането на текстове. Проверяваше себе си в диалога с непознатото. Случваше ѝ се,

докато чете, да чуе как от гърдите ѝ излиза протяжен звук, който бе неспособна да преведе във внятна реч. Предполагаше, че това е дъхът ѝ, но очакваше повторението му. В този момент усещаше някаква силна и пареща радост, сякаш цялата ѝ личност ставаше по-ценна.

Вкусът ѝ към музиката, към гласовете, когато те заместваха говоренето с пеене, граничеше със страст.

Ходеше само на кратки богослужения.

Боеше се, че любовта ѝ към Бог е нечиста.

Размишляваше върху житията на светците.

Режели ръцете им. Изскубвали езиците им. Разкъсвали дрехите им, насилвали чувствата им. А те продължавали да предизвикват палачите си. Дързостта била на устата им до самия край, докато, обзети от дълбока печал, се оттегляли в дълбините на изкупителните изтезания. Други отивали да мълчат в пустинята. Живеели на стълбове. Оплаквали Бог. Нарушавали установения ред, за да постигнат вглъбение. Всичко това я омайваше.

Скучаеше. Обземаше я шемет при мисълта за всичко, което не знаеше и което смяташе, че никога няма да узнае.

Беше необузdana, а мразеше насилието.

Почиташе целомъдрието и търпимостта.

Появата му я заслепи.

Той говореше с чуждестранен акцент и със сериозен глас, който подчертаваше паузите, смекчането на тона, концентрацията на смисъл в думите, които използваше. Високо чело, продълговато лице, тъмна и гъста брада. Косата му бе разделена на път в средата и падаше от двете страни на красивата му интелигентна глава. Излъчваше сдържаност и сила. Девойката забеляза хоризонталните бръчки над веждите и гънките, които се спускаха от ноздрите до ъглите на устните. Имаше светли очи и пронизателен поглед. Наблюдаваше я.

Стоеше до баща ѝ срещу нея. Тя се поклони някак сковано. Светлината зад нея подчертаваше овала на лицето ѝ, слабото тяло и тънките ръце.

Запита се какво вижда в погледа му – подигравка, желание или увереност, че я познава издъно.

Дълго се гледаха, без да отвърнат очи, почти без да мигнат. Пожела я веднага. Защото беше недостъпна и бе невъзможно да се заинтересува от него, защото беше девствена и щеше да се изчерви, когато я разсъблече. Може би щеше да заплаче, когато я докосне. Гледката щеше да му достави най-прекрасното удоволствие.

Агустин Рамон-и-Кордоба поздрави ученичката си.

Тя видя лицето на любовта си.

Срещаха се в библиотеката. Гласовете им кънтяха. Започнаха да шепнат. Уроците им протичаха бавно. Той не ѝ прощаваше нищо. Тя се стараше.

Не можеше да се предвиди кога ще го ядоса. Той сядаше, навеждаше се към нея, вперил очи в нейните, говореше строго, критикуваше онова, което тя харесваше. Каза ѝ, че мрази музиката, която отвлича от истината и замества търсенето ѝ с пасивно съзерцание.

Тя беше объркана и уплашена. Не знаеше какво да отговори. Досещаше се, че тези гневни изблици са по-ценни от безразличието. Свеждаше глава. Мълчеше.

Той я наблюдаваше. Беше изпълнен с възторг.

Баща ѝ го викаше при себе си. Разпитваше го, искаше да знае дали дъщеря му напредва.

Господин Дьо Рамон се прибираше в двете стаи, които наемаше у една вдовица. Вълнуваше се. Беше разсеян. Хазайката му се въртеше около него. Носеше му сладкиши и вино. Един следобед той пъкна ръка под полата ѝ. Тя прихна. Легнаха. Трудно я убеди да не идва при него всяка нощ, сякаш са любовници.

Луиз-Катрин стана много потайна. И все мечтаеше. Бавачката трябваше да повтаря въпросите си. Стесняваше се, когато я събличаха, за да я изкъпят. Стушваше се в парата, която излизаше от водата.

След като се изкъпеше и слугините я загърнеха с чаршаф, настояваше всички да излязат. Заставаше пред огледалото и махаше чаршафа. Взираше се в голото си тяло. Опитваше се да отгатне какви чувства би могло да събуди. Познаваше възхвалите, с които поетите възпяваха бедрата, гърдата и косата на жените. Оглеждаше раменете си, бледите ареоли на гърдите, плоския корем, възслабите колене. Замисляше се. Нямахше представа за желанието, което тези форми събуждат у мъжа. Младите момичета не познават чувствеността. Намираще се за обикновена, прозрачна.

Мислеше, че би могла да прелъстява единствено с ума си. Знаеше, че е по-образована от останалите жени и че това често изненадва събеседниците ѝ. Предположи, че мълчаливото разбирателство между нея и учителя ѝ вероятно се дължи на факта, че той цени интелекта ѝ, че между тях двамата има духовна връзка.

Водеха продължителни разговори.

Господин Дьо Рамон ѝ каза, че не вярва в приятелството между мъжете и жените и най-вече между мъжете и много младите жени. Че всеки спор между двата пола е показна игра, просто танц, чиято крайна цел е плътското притежание.